

Sygn. akt VI Ka 304/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Marek Klebanowicz

SO Edyta Gajgał

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013 r.

sprawy **J. T.**

oskarżonej z art. 286 § 1 i 3 kk i inne

z powodu apelacji, wniesionych przez oskarżoną i jej obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 14 marca 2013 r. sygn. akt II K 1318/12

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonej J. T. uznając apelacje oskarżonej i jej obrońcy za oczywiście bezzasadne,

zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 170 złotych.

Sygn. akt VI Ka 304/13

UZASADNIENIE

J. T. oskarżona została o to że:

w okresie od czerwca do grudnia 2010 roku w B.działając w warunkach czynu ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem pokrzywdzonych : G. K.w postaci pieniędzy w kwocie 145,70 zł., Ł. M.w postaci pieniędzy w kwocie 125,00 zł., K. C.w postaci pieniędzy w kwocie 115,70 zł, M. B.w postaci pieniędzy w kwocie 100,00 zł., J. K.w postaci pieniędzy w kwocie 150,00 zł., S. P.w postaci pieniędzy w kwocie 120,00 zł., za pomocą wprowadzenia ich w błąd co do jakości perfum różnych marek na podstawie zawartej z nimi transakcji kupna sprzedaży za pośrednictwem serwisu (...)używając konta o nazwie użytkownika (...)a także wprowadziła do sprzedaży towary zawierające podrobione znaki towarowe na szkodę firm: (...) SAz siedzibą na terenie Włoch i (...)siedzibą w P.reprezentowanych przez Kancelarię Prawną (...)z siedzibą w W.ul.(...), czym działała na szkodę wyżej wymienionych przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 i 3 k.k. i art.305 ust.1 Prawa Własności Przemysłowej w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie II K 1318/12:

1. uznał oskarżoną J.T.za winną tego że w okresie od 16 czerwca do 22 grudnia 2010 roku w B.działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem pokrzywdzonych : G. K.w dniu 16.06.2010 r. w postaci pieniędzy w kwocie 140,00 zł., Ł. M.w dniu 22.12.1010 r. w postaci pieniędzy w kwocie 125,00 zł., K. C.w dniu 19.03.2010 r. w postaci pieniędzy w kwocie 110,00 zł, M. B.w dniu 25.06.2010 r. w postaci pieniędzy w kwocie 100,00 zł., J. K.w dniu 25.08.2010 r. w postaci pieniędzy w kwocie 134,00 zł., S. P.w dniu 17.08.2010 r. w postaci pieniędzy w kwocie 125,00 zł., za pomocą wprowadzenia ich w błąd co do jakości perfum różnych marek na podstawie zawartej z nimi transakcji kupna sprzedaży za pośrednictwem serwisu (...)używając konta o nazwie użytkownika (...)czym działała na szkodę wyżej wymienionych przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi a także wprowadziła do sprzedaży powyższe towary zawierające podrobione znaki towarowe na szkodę firm: (...) SAz siedzibą na terenie Włoch i (...)siedzibą w P.reprezentowanych przez Kancelarię Prawną (...)z siedzibą w W.tj. przestępstwa z art. 286 § 1 i 3 k.k. i art.305 ust.1 Prawa Własności Przemysłowej w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę grzywny w ilości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

2. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej J.T.obowiązek naprawienia szkody poprzez orzeczenie na rzecz pokrzywdzonych G. K.kwoty 140 zł. i J. K.w kwoty 134 zł.;

3. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa wymienionych w wyroku dowodów rzeczowych;

4. na podstawie art.627 k.p.k. zasądził od oskarżonej J. T. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i na podstawie art.3 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył jej opłatę w kwocie 150 zł.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli obrońca oskarżonej i osobiście oskarżona J. T..

Obrońca zarzuciła:

1.błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu że oskarżona w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia ich w błąd co do jakości perfum różnych marek na podstawie zawartej z nimi umowy kupna – sprzedaży za pośrednictwem serwisu (...)używając konta o nazwie użytkownika „(...)sytuacji gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie powyższych założeń;

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść rozstrzygnięcia a polegający na przyjęciu że oskarżona wprowadziła do obrotu perfumy różnych marek zawierające podrobione znaki towarowe w sytuacji gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku że J. T. nie obejmowała świadomością faktu iż sprzedawane przez nią towary SA produktami nieoryginalnymi;

3.obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia a mianowicie przepisów art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonej;

4. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia a mianowicie przepisu art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego;

5. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia a mianowicie przepisów art. 167 k.p.k. i art. 170 k.p.k. poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku oskarżonej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków w sytuacji gdy złożony przez obronę wniosek dowodowy zmierzał do wykazania braku zamiaru przestępczego po stronie oskarżonej.

Skarżąca wniosła o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej J. T. od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Z osobiście sporządzonej apelacji oskarżonej J. T. wynika że zarzuciła ona:

1.obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 305 ust.1 i 2 ustawy Prawo Własności Przemysłowej poprzez niezastosowanie przewidzianego w tym przepisie wypadku mniejszej wagi oraz art.286 § 1 i 3 k.k. poprzez przyjęcie że oskarżona wypełniła znamiona tego czynu podczas gdy nie działała ona umyślnie, nie wprowadziła w błąd pokrzywdzonych i nie doprowadziła ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem;

2.naruszenie prawa procesowego poprzez:

a.naruszenie prawa do obrony przez bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych – nieprzesłuchanie świadków obrony co miało istotny wpływ na treść orzeczenia bowiem ci świadkowie mieli wiedzę na temat dokładnie tych produktów które zakupili pokrzywdzeni, brak pełnego dowodowego wyjaśnienia sprawy, głównie niewyjaśnienie sprzeczności w samych zeznaniach świadków, celowy brak przesłuchania jednego pokrzywdzonego R. F. przed sądem;

b.obrazę art. 4 k.p.k. i art.7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i zasad prawidłowego rozumowania przez zupełnie dowolną, nielogiczną i wybiórczą ocenę zebranego materiału dowodowego w tym uznanie zeznań świadków pokrzywdzonych za wiarygodne mimo że są sprzeczne wewnętrznie;

c. obrazę art.410 k.p.k. w zw. z art.4 k.p.k. i art.167 k.p.k. przez oparcie orzeczenia na ustaleniach dowolnych, pominięciu istotnych okoliczności ujawnionych w toku postępowania, nieprzeprowadzenie wszystkich dowodów niezbędnych do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy;

d. obrazę art. 424 § 1 pkt. 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art.4 k.p.k. i art.6 i 7 k.p.k. poprzez niewykazanie i niewyjaśnienie w treści uzasadnienia wyroku okoliczności którymi kierował się Sąd przypisując oskarżonej umyślność z art. 286 k.p.k. oraz poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób pobieżny nie znajdujący odzwierciedlenia w rzeczywistości;

e. obrazę art.413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art.42 ust.2 Konstytucji RP i art.6 k.p.k. poprzez opisanie znamion czynu zabronionego przypisanego w wyroku w sposób ogólny, nieostry, niedokładny, niezyniący zadość wymogom ustawy i uniemożliwiający oskarżonej obronę swych praw;

3.błędy w ustaleniu stanu faktycznego z zarzutem błędnej oceny dowodów.

Oskarżona wniosła o zmianę wyroku i uniewinnienie jej od popełnienia przypisanego jej czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja są bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

W obydwu apelacjach dominują zarzuty w których skarżący negują prawidłowość ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji prowadzących do przyjęcia sprawstwa i winy oskarżonej odnośnie przypisanego jej czynu. Jak w każdym przypadku podniesienia takich zarzutów mieć należy na względzie że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego mieszcząc się w ramach swobodnej oceny dowodów wtedy gdy: 1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy; 2. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego; 3. jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu (zob. wyrok SN z 9.11.1990 r., WRN149/90, OSNKW 7-9/1991, poz.41). Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji spełnił w niniejszej sprawie powyższe wymagania, o czym ostatecznie świadczy treść pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Dysponując na rozprawie główną walorem bezpośrednio, działając w ramach zasady swobodnej oceny dowodów Sąd ten władny był dać wiarę jednym dowodom, w szczególności zeznaniom pokrzywdzonych, dokumentacji fotograficznej, opinii biegłych z zakresu ochrony znaków towarowych i z zakresu informatyki, odmówić zaś wiarygodności innym dowodom, w szczególności wyjaśnieniom oskarżonej. Wbrew zarzutom zawartym przede wszystkim w osobistej apelacji oskarżonej uzasadnienie wyroku czyni zadość wymogom z art.424 k.p.k., w

szczególności zaś Sąd I instancji wskazał na jakich dowodach oparł się ustalając stan faktyczny i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (str.4 – 9 uzasadnienia, k.76 odwrót – 79 akt) oraz wyjaśnił podstawę prawną skazującego wyroku (str. 9 – 11 uzasadnienia, k.79 -80 akt). Dla Sądu Okręgowego zawarte tam argumenty są przekonujące.

Istotą obydwu apelacji jest kwestionowanie ustaleń w zakresie strony podmiotowej przypisanego oskarżonej czynu. Pozostałe ustalenia faktyczne, w szczególności w zakresie strony przedmiotowej są co do zasady bezsporne, w zasadzie nie są kwestionowane fakty zakupu przez pokrzywdzonych od oskarżonej za pośrednictwem portalu (...)jakoby markowych perfum które następnie okazywały się towarem nieoryginalnym, jedynie w nielicznych wypadkach oskarżona kwestionowała, iż wysyłała pokrzywdzonym okazywane przez nich w toku postępowania niewątpliwie nieoryginalne produkty (m.in. perfumy przekazane przez świadka G. K.k. 468). Bezwzględnie rację mają obydwie skarżące gdy podkreślają że przestępstwo z art. 286 § 1 i 3 k.k. może być popełnione jedynie umyślnie i to w zamiarze bezpośrednim, kierunkowym. Nie ma również podstaw do kwestionowania twierdzeń skarżącego obrońcy że źródłem zaopatrzenia pokrzywdzonej były wyłącznie legalnie działające hurtownie kosmetyczne zaś zakupy potwierdzane były paragonami i fakturami. Pomimo powyższego okoliczności przeprowadzonych transakcji – dostrzeżone i wyartykułowane w uzasadnieniu wyroku przez Sąd I instancji – potwierdzają iż oskarżona działała umyślnie w zamiarze bezpośrednim, kierunkowym i wypełniła tym samym znamiona strony podmiotowej przestępstwa oszustwa. Niewątpliwie oskarżona profesjonalnie zajmując się sprzedażą perfum potrafiła odróżnić produkt oryginalny od podrobionego w stopniu przynajmniej takim samym jak pokrzywdzeni nie będący przecież profesjonalistami w tej dziedzinie. Skoro więc pokrzywdzeni m.in. po niestarannie i niechlujnie wykonanych opakowaniach i butelkach (zeznania pokrzywdzonych G. K.k. 468, Ł. M.k.429 odwrót, P. D.k. 430 odwrót, M. B.k.495 i in.) potrafili bez problemu ocenić że produkt jest nieoryginalny tym bardziej nie powinna mieć z tym problemu oskarżona. Mimo to oskarżona produkty te w ramach sprzedaży wysyłała pokrzywdzonym wcześniej zapewniając na portalu że produkty są oryginalne, co także wynika z zeznań pokrzywdzonych. Takiego zachowania nie sposób inaczej ocenić jak wprowadzenie w błąd co do jakości perfum i doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonych którzy za te perfumy przecież płacili. W tym stanie rzeczy zarzuty obrazy art. 5 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. jawią się jako niezasadne i to w stopniu oczywistym.

Niezasadne były zarzuty obrazy art. 167 k.p.k. i art.170 k.p.k. zawarte w obu apelacjach. Sąd I instancji oddalił wnioski dowodowe o przesłuchanie szeregu świadków którzy zakupili perfumy z tej samej partii towaru co pokrzywdzeni i – jak należy domniemywać z tez dowodowych – nie mieli zastrzeżeń do ich jakości (k.36 – 38, k.60 odwrót). Sąd I instancji słusznie uznał że wskazywana okoliczność nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy jako że z faktu iż oskarżona sprzedawała także oryginalne perfumy do których kupujący nie mieli zastrzeżeń nie wynika iż w innych wypadkach, w szczególności dotyczących pokrzywdzonych nie sprzedawała perfum podrobionych. Niesłuszny jest zarzut z apelacji oskarżonej „nieprzesłuchania pokrzywdzonego R. F. przed sądem” bowiem oskarżonej nie przypisano popełnienia przestępstwa na szkodę tej osoby, nie był on zatem pokrzywdzonym a jedynie świadkiem którego zeznania nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Niezasadny jest następny zarzut z tej apelacji dotyczący obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. bowiem wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd I instancji dokładnie określił i opisał znamiona czynu przypisanego oskarżonej i jego kwalifikację prawną. W tym kontekście oczywiście bezzasadny jest kolejny zarzut z tej apelacji dotyczący naruszenia prawa do obrony, prawo to bowiem zarówno w aspekcie formalnym jak i materialnym w niniejszej sprawie nie zostało naruszone.

Fakt, iż zachowanie oskarżonej wyczerpuje także znamiona przestępstwa z art. 305 ust.1 ustawy Prawo własności przemysłowej wynika przede wszystkim z opinii biegłego sądowego ds. znaków towarowych R. M. (k.488 – 492). Opinia ta jest jasna i pełna, wynika z niej niezbicie że poddane biegłemu ocenie perfumy sprzedane przez oskarżoną opatrzone zostały podrobionymi znakami towarowymi przez co towar ten stał się towarem nieoryginalnym. Wiarygodności tej opinii (a co za tym idzie prawidłowości przyjętej kwalifikacji prawnej) nie zmienia fakt iż ocenie biegłego poddana została jedna butelka perfum przekazana przez pokrzywdzonych. Nietrafny jest także argument zawarty w uzasadnieniu apelacji obrońcy, że działalność oskarżonej została poddana wnikliwej kontroli Urzędu Celnego pod kątem legalności pochodzenia i oryginalności perfum i postępowanie przed tym urzędem zostało umorzone. Z treści postanowienia Dyrektora Izby Celnej we W. z 20.01.2011 r. wynika że w odniesieniu do większości

zarzutów umorzono postępowanie o wyżej wymienione przestępstwo ze względu na brak wniosku uprawnionego podmiotu (k. 253 – 254). W niniejszej sprawie karnej pokrzywdzeni złożyli wniosek o ściganie za przestępstwo z art. 305 ust.1 ustawy Prawo własności przemysłowej (k.27).

W doktrynie utrwalony jest pogląd że możliwy jest kumulatywny zbieg art. 305 p.w.p. i art.286 § 1 k.k. (w tym także co oczywiste w postaci uprzywilejowanej z art. 286 § 3 k.k.) w sytuacji gdy czyn sprawcy polegający na dokonaniu obrotu towarami oznaczonymi podrobionym znakiem towarowym równocześnie będzie służył jako środek do popełnienia przestępstwa oszustwa sprowadzającego się do wprowadzenia w błąd innej osoby co do pochodzenia towaru od określonego podmiotu i w konsekwencji doprowadzi do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez nabycie towaru gorszej jakości (zob. Janusz Raglewski, Komentarz do art. 305 ustawy – Prawo własności przemysłowej, teza 68, LEX). Taka sytuacja zachodziła w niniejszej sprawie. Nie ma przeszkód przy tym, aby w ramach kumulatywnej kwalifikacji prawnej przestępstwo oszustwa było kwalifikowane jako wypadek mniejszej wagi z art. 286 § 3 k.k. , zaś przestępstwo ochrony znaków towarowych w postaci podstawowej z art. 305 ust.1. w/w ustawy. Inny jest ciężar gatunkowy i charakter każdego z tych przestępstw, w odniesieniu do przestępstwa oszustwa przede wszystkim niewielki rozmiar wyrządzonych szkód przesądził o przyjęciu wypadku mniejszej, o czym nie sposób mówić w przypadku przestępstwa chroniącego znaki towarowe, gdzie szkoda ma charakter niewymierny i dla pokrzywdzonych firm kosmetycznych zachowanie oskarżonej pozostaje w wysokim stopniu szkodliwe. Dla oskarżonej ta druga kwalifikacja prawna ma niewielkie znaczenie praktyczne jako że zarówno forma podstawowa przestępstwa z art. 305 ust.1 p.w.p jak i wypadek mniejszej wagi z 305 ust.2 p.w.p. zagrożone karą grzywny, tyle że forma podstawowa w postaci alternatywnej.

W tym stanie rzeczy zważywszy ponadto że wymierzona oskarżonej kara jak i orzeczony środek karny nie są rażąco surowe Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonej J. T. uznając apelację oskarżonej i jej obrońcy za oczywiście bezzasadne.

Na podstawie art.636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 170 zł. (150 zł. opłata za II instancję + 20 zł. ryczałt za doręczenia).